

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gennaro Cafaro

Strona pozwana: DQ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa krajowego zawarte w DPRM z dnia 9 września 2008 r., w wykonaniu art. 748 akapit trzeci kodeksu żeglugi, przewidujące uregulowanie ograniczeń w zatrudnianiu personelu lotniczego DQ, a w szczególności przewidujące automatycznie rozwiązanie stosunku pracy z chwilą osiągnięcia 60 roku życia, są sprzeczne z rozporządzeniem nr 1178/2011 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim ustanawiają ograniczenie do 65 roku życia w zatrudnianiu pilotów lotniczych przewozów zarobkowych oraz czy to rozporządzenie ma zastosowanie w niniejszej sprawie w wypadku niestosowania szczególnych przepisów prawa krajowego?
- 2) Ewentualnie, na wypadek uznania, że rozporządzenie nie ma w niniejszej sprawie zastosowania *ratione materiae*, czy wyżej wskazane przepisy prawa krajowego są sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, o której mowa w dyrektywie 2000/78 ⁽²⁾ i Kartce praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21 ust. 1), czemu dyrektywa 2000/78 daje konkretny wyraz?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 (Dz.U. L 311, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 czerwca 2018 r. – AW, BV, CU, DT / Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

(Sprawa C-417/18)

(2018/C 352/21)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AW, BV, CU, DT

Strona przeciwna: Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE ⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 2009/136/WE ⁽²⁾ przewiduje obowiązkowe zapewnienie informacji o lokalizacji, w sytuacji gdy połączenia są wykonywane z urządzeń mobilnych bez kart SIM?
- 2) Czy jeżeli przepisy krajowe państwa członkowskiego dopuszczają możliwość wykonywania przez osoby połączeń na europejski numer alarmowy „112” bez karty SIM, oznacza to, że informacja o lokalizacji w przypadku takich połączeń alarmowych musi zostać ustalona zgodnie z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE?

- 3) Czy przepisy krajowe zawarte w pkt 4.5.4 Procedury dostępu abonentów lub użytkowników do usług służb ratunkowych (w wersji obowiązującej od 11 listopada 2011 r. do 15 kwietnia 2016 r.), które przewidują, między innymi, że dostawcy publicznych sieci komórkowych mają dostarczać informacje o lokalizacji z dokładnością do zasięgu stacji bazowej (sektora) (identyfikator komórki, ang. Cell-ID), ale nie określają minimalnej dokładności, z jaką stacje bazowe muszą określać lokalizację osoby wykonującej połączenie, ani zagęszczenia dystrybucji stacji bazowych (pod względem odległości między nimi), są zgodne z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, który to przepis stanowi, że właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie?
- 4) Jeżeli odpowiedzią na pierwsze lub drugie pytanie jest stwierdzenie, że państwo członkowskie musi zapewnić ustalenie informacji o lokalizacji zgodnie z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE lub odpowiedzią na pytanie trzecie jest stwierdzenie, że takie przepisy krajowe nie są zgodne z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, który stanowi, iż właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie, to czy sąd krajowy, rozpoznając sprawę w przedmiocie naprawienia szkody, ma obowiązek ustalenia bezpośredniego związku przyczynowego między naruszeniem prawa Unii a szkodą poniesioną przez osoby, czy też wystarczające jest ustalenie pośredniego związku przyczynowego między naruszeniem prawa Unii a szkodą poniesioną przez osoby, w sytuacji gdy w świetle przepisów prawa krajowego lub krajowego orzecznictwa wystarczające dla powstania odpowiedzialności jest ustalenie pośredniego związku przyczynowego między działaniami bezprawnymi a szkodą poniesioną przez osoby?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. 2002, L 108, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. 2009 L 337, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-430/18)

(2018/C 352/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, J. Rius, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii poprzez brak przyjęcia przed dniem 18 września wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego ⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez brak poinformowania o wszystkich tych przepisach Komisji, uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na nim ciąży na mocy art. 29 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 48 912,20 EUR od dnia wydania wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi przyjęcia przepisów koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy 2014/92/UE, a w każdym razie brak ich notyfikowania Komisji;